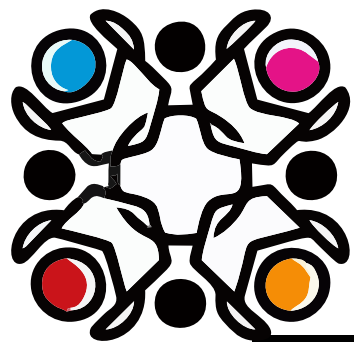
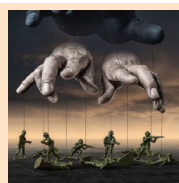

Красиво ВЕТРИНО

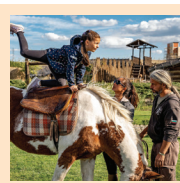
● Брой 21 ● 16 стр. ● формат А3 ● цена: 0 лева ● 14.12.2022 г.

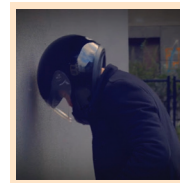
СПОМЕНИ от
БЛИЗКОТО
БЪДЕЩЕ
страница 1,6,7

Общонационален
фестивал „Носията
трепти на красивите
снаги“
страница 8

ЕЗДАТА -
неповторимо
усещане за свобода!
страница 9,10

Пожелайте да видите:
КАК ДЕЙСТВАТ
БОГАТИТЕ ?
страница 16

Шампионът на народа ПОВЕДИТЕЛ 2022

В последните години много често забравяме, че всичко, което правим, трябва да е полезно на хората. Няма значение дали сме бедни или богати, за да живеем добре в човешкия свят, трябва да има добри и щастливи хора около нас и затова с всички наши действия трябва да правим така, че да се борим те да бъдат по-добри и щастливи.

продължава на страница 2

ТУРИСТИЧЕСКА
АТРАКЦИЯ/ОБЕКТ 2022

ИЗБОРЪТ НА
БЪЛГАРИТЕ 2022

ТУРИСТИЧЕСКА
ОБЩИНА 2022

● АКТУАЛНО

СПОМЕНИ от БЛИЗКОТО БЪДЕЩЕ

Всички войни по света са водени заради пари или заради ресурси. Днешната война е за същото, само че за широката публика тя е представена като морална и справедлива кауза. Няма нищо справедливо в това да ламтиш за нещо чуждо, да заграбиш, да се

възползваш, да излъжеш, да убиваш... В съвременния свят има социални мрежи, медии и технологии, чиято задача е това да бъде морално оправдано в очите на масовата публика и представено като абсолютно необходимо, жизненоважно, даже справедливо и добро. В край-

на сметка това е лъжа и никога няма да бъде нещо друго, освен лъжа. Но съвременният консуматор отдавна е продал съвестта си. Същите низки страсти ръководят хората и днес. Но докато войните се водят в полза на дадена държава и преследват държавен интерес, у нас

войната е срещу собствения народ. И разбира се, отново е за пари. През последните петнайсетина години Родината ни се е превърнала в чужда колония, която си има отгледана от чужди фондации колониална администрация. Ето защо:

продължава на страница 6

Шампионът на народа

продължава от стр. 1

В последните години много често забравяме, че всичко, което правим, трябва да е полезно на хората. Няма значение дали сме бедни или богати, за да живеем добре в човешкия свят, трябва да има добри и щастливи хора около нас и затова с всички наши действия трябва да правим така, че да се борим те да бъдат по-добри и щастливи.

Свидетели сме как през последните 30 години в света всичко се промени и усилията са насочени към богатите хора, а бедните са оставени да се движат с все по-голяма скорост към бездната. В сферата на изкуството и културата всичко, което се създава, е насочено към специфичния вкус на богатите и е неразбираемо и непродуктивно за 99% от населението на Земята. Може да се каже дори, че масовите културни продукти унищожават човешкото у човека, а не го извисяват. Това е и причината все повече хора да губят посоката и да посягат към наркотици, алкохол, смяна на пола, самоубийства, да стигат до прегряване, липса на желание за поколение и много други ужасни ефекти от загубата на основен смисъл в живота. Ролята на водачите в едно общество е да поведат тези, които им вярват, към по-добър живот, а не да се възползват от тях. За съжаление, през последните 30 години водачите в България се възползваха от народа, а не го водиха към светли бъднини.

Така беше до появата на „Исторически парк“. Когато загубиха вяра в ръководителите си, българите сами се обединиха и поеха по един друг път – пътя на

добруването. Всеки човек, който се е загубил, знае, че трябва да се върне и да намери ориентир, който да го упъти за посоката. Обединените българи решиха да се върнат към миналото, за да намерят пътя към бъдещето, и така се роди идеята „Исторически парк“. Мечта и възжелание за мнозина, той започна своето съществуване през 2019 г. и още тогава беше избран от тези, за които е създаден, за „Избор на българите“ в най-престижния конкурс „Годишни награди в туризма“, който се организира от Министерството на туризма. „Изборът на българите“ е най-силната категория, където участват 150 национални обекта и Паркът печели безапелационно вече четвърта година поред. Досега в конкурса няма двукратен победител, а какво остава за четирикратен. Много от управляващите се учудват на този успех и дори често има опити за манипулация на вота, но силата на народа винаги побеждава. Българите разпознават своето и го защитават с цената на огромни усилия. Във времена на тъма „Исторически парк“ е Фарът на надеждата и народът го показва със своите дела.

През 2022 г. за четвърти път Паркът

е победител в категорията „Избор на българите“. Успехът беше немислим в самото начало на проекта, но вече с огромна радост можем да кажем, че това е съвременното българско чудо. Безпрецедентна подкрепа във всички категории, където участва, и подкрепа в категорията за туристическа община. Освен победата в тази категория, българите подкрепиха „Исторически парк“ и в категорията „Туристическа атракция/обект“, както и община Ветрино спечели първо място в категорията „Туристическа община“. Тази тройна победа показва, че в България има материал да променим бъдещето по начин, по който ние желаем, защото обектът е създаден от народа и в него нямат пръст нито ЕС, нито САЩ, нито съвременните държавни пари. Чудото на България е създадено със средства и усилия на обикновени хора. Никой от тях не е известен, никой не е специален и никой не е подкрепен отвън. Всичко, което е нужно – българи + обединение = чудо. И вече има доказателства за това. Интересен е фактът, че настоящият министър на туризма е от гр. Варна и през целия си мандат не е посетил четирикратния първенец, за да види как може да се обединят зна-

Награждаване 2022 г.

Награди от минали години

туристически обекти и името на българския туризъм. Още по-интересното е, че министрите преди него също не са посетили Шампиона на народа. Това е безспорен факт и ни показва, че управляващата система (а не единици от управляващите) няма желание да се развива възможността за българите да бъдат предприемачи в туризма. И тук идва това уникално качество на българина да не приема това, което му казват, а да прави това, което чувства със сърцето си. Ние сме единственият народ, който има силата да се самоорганизира и да променя съдбата си. Случаят с този конкурс, който против всякаква логика се печели не един, два или три пъти, а цели четири пъти от участник, който не е отразяван от властовите медии и целия министерски апарат, е показателен за способността на българина да мисли, да чувства и да действа. Българинът избира със сърцето и душата си, защото усеща, че „Исторически парк“ се бори за него, бори се да съхрани неговото минало, да вдъхне вяра в неговото настояще и да даде сила да изгради своето бъдеще. Тази заедност на народ и будители е едно малко чудо, което огрява нашето ежедневие.

Тази победа е поредната стъпка към една България, която съществува заради българите, и едни българи, които осъзнават, че те са България. Поздравления за всички участващи в тази съвременна приказка и дълбок поклон пред великия български народ!

Ивелин Михайлов

● ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК

ОКОВИТЕ на ИЛЮЗИЯТА

Най-лесно се управлява роб, на когото е вменена илюзията, че е свободен.

Днес имаме тоталната възможност да споделяме в социалните мрежи всичко, което поискаме, с милиони хора по света. Или поне си мислим, че е така... Кога сме имали такава свобода и възможност – да кажем всичко едва ли не на всички? Днес в интернет пространството няма цензура. Затова пък има стандарти. Те се прилагат избирателно и следват не законите на етиката, а политическата коректност. По метода на пробата и грешката разбираме, че има теми, по които и да пишем, никой няма да ни прочете, нито да ни гледа. Иначе сме свободни да пишем за каквото намерим за добре. Стандартите на социалните мрежи обаче обичат безобидна информация (цветенца, кафенца и др.) или мнения, които се отнасят до личния, социалния или политическия живот, но

касят предварително одобрени, политически удобни, актуални за момента теми като например – оръжие ЗА Украйна, лошата Русия, добрата Америка, щедрата Европа, приятелите от НАТО, евроатлантизъм, въвеждане на еврото и т.н. Специално избрани за България партньори на фейсбук, твитър, инстаграм, ютюб, а скоро и тик-ток, следят за това, неудобни за властта личности, организации, теми и информация да не достигат до широката публика. Освен това специални компютърни програми следят за определени ключови думи, които, ако бъдат намерени, задействат автоматично ограничение или директно блокиране на потребителя. Всичко това се обяснява с факта, че се нарушават „стандартите на общността“ – новата религия на интернет пространството – нещо средно между дървено желязо и Светата троица – не е известно какво представляват, но затова пък всички се кълнат в тях.

Източник: <https://www.change.org/p/mark-zuckerberg-put-an-end-to-unjust-restrictions-and-facebook-jail>

СВОБОДАТА В СОЦИАЛНИТЕ МРЕЖИ Е ИЗВРАТено И АБСУРДНО СЪСТОЯНИЕ, В КОЕТО СИ УЖ СВОБОДЕН, НО НЯМАШ ДОСТЪП ДО СВОБОДАТА!

„За какво ти е телефон, ако не можеш да говориш, Нео?“, пита агент Смит арестувания Нео в сцена от култовия филм „Матрицата“. Това е ключов въпрос, зададен през далечната 1998 г., който още тогава с огромна точност назовава лепкавата заблуда, че социалните мрежи осигуряват свободен достъп до информацията, до истината. Ние имаме достъп до средствата за свободна комуникация, някой друг решава дали посланието ни ще стигне до хората. Цедката, която пропуска само удобното за силните на деня съдържание, ни внушава, че никой не се интересува от това, което казваме, че всъщност то е маловажно и няма стойност. Истината е, че истински стойностното умишлено се крие и ограничава, защото пречи на манипулацията. Ето защо за социалните мрежи, а и за другите медии новините за успехите на Исторически парк, развитието на община Ветрино, вдъхновяващите истории от Земята на свободните хора и от Долината на предприемачите не съществуват или трудно достигат до хората. Целта е да се създаде впечатлението, че нищо не се случва, че няма движение, развитие, живот. Информацията, че в България е възможно хората сами, без помощта на държавата, да създадат нещо полезно, красиво и устойчиво, предизвиква ужас у тези, които държат да управляват умовете ни. Току-виж сме се убедили, че имаме сили, че заедно можем, че има надежда. Когато ни вменяват непрекъснато страх и тревожност колко сме слаби и как не можем и не бива да мърдаме, че иначе – още по-страшно, всъщност ни внушават, че непременно имаме нужда точно те да ни управляват, точно те да решават вместо нас.

Ама моля ви се, имате право да кажете всичко! Само че никой не може да ви чуе! **ТОВА НЕ Е СВОБОДА, А ИЛЮЗИЯ ЗА СВОБОДА!**

Пребивайки в илюзията, че сме свободни, ние не мислим критично, не задаваме въпроси, не търсим отговорност – **ГЛАВНО БЕЗДЕЙСТВАМЕ**. Превръщаме се в социален зеленчук, оставил съдбата си в чужди ръце.

НАИВНО ВЯРВАМЕ, ЧЕ ТЕ ПРАВЯТ НАЙ-ДОБРОТО ЗА НАС, ДОКАТО ВСЪЩНОСТ ТЕ ПРАВЯТ НАЙ-ДОБРОТО ЗА СЕБЕ СИ, ПРИНАСЯЙКИ НАС В ЖЕРТВА.

Това са правилата на новия дигитален ред. Единственият начин да им се противодейства е да излезем от мрежата, защото днес, в нашия ден, нещата зависят само от нас, от нашата воля, от нашите усилия. Никой на света не може да ни попречи да говорим, да се срещаме, да четем смислени и зареждащи четива във вестник „Красиво Ветрино“, да се насърчаваме, да се учим, да действваме. Най-вкусен е дъхавият хляб на труда ни, а не неговата картинка във фейсбук. Социалните мрежи са капан, който вече познаваме и умеем да избягваме. Създаваме собствени канали за общуване като „Красиво Ветрино“ в Telegramm, ютюб, а скоро и сайта на „Красиво Ветрино“, както и други.

„Красиво Ветрино“ е фар на надеждата, че е възможно, че можем и че си струва да опитаме. **ЗАЕДНО!** Чрез стотиците доброволци вестникът ще продължи да достига до хилядите си читатели. Ние изпитваме любов към истината и й правяме път. Защото изпълняваме мисия – да ви покажем, че Доброто е възможно и то се твори в община Ветрино, България!

НОВИЯТ ИНФОРМАЦИОНЕН ФАШИЗЪМ

Ние решаваме колко хора ще те прочетат и това ще се случи само ако говориш каквото ни е удобно. Ако решим, те блокираме и можем да направим това във всеки един момент, дори когато мълчиш, защото си нарушил „стандартите на общността“. Можеш да се оплачеш, ще разгледаме твоя случай при първа възможност. Всеки, който реши, може да те докладва, но това дори не е задължително – ние винаги можем да кажем, че е постъпило оплакване срещу теб.

Източник: <https://thewildcattribune.com/7986/opinion/speaking-the-truth-on-free-speech/>

• ЛИЧНИ ФИНАНСИ

ЗАЩО хората ФАЛИРАТ

И ВЪЗМОЖНО ЛИ е фалитът да бъде предотвратен?

Невъзможността да се покриват финансовите ангажменти и поетите задължения се нарича фалит. Това се случва в момента, при който паричните потоци са недостатъчни, за да покрият всички разходи и задължения, и няма възможност да се осигурят нови средства – било то чрез кредитиране или на база освобождаване на активи. Както и когато пълното освобождаване на всички натрупани активи не би могло да покрие всички финансови ангажменти и задължения – наричани най-често пасиви на компанията.

В тази статия ще разгледаме някои от най-честите причини да се стигне дотам, че един човек да фалира и да изпадне в ситуация, при която да не може да покрива поетите си ангажменти, както и какво трябва да се направи, за да се избегне фалит.

На първо място, като основна причина да се достига до фалит, е неправилната сметка, която един човек си прави при планиране на своята дейност.

За пример – често, когато се правят финансови сметки, биват пропускани редица разходи, които съпътстват един бизнес, включително необходимите пари и нарастващите разходи за определени дейности, които на пръв поглед изглеждат незначителни. По този начин е възможно при неизпълнение на приходните резултати, които трябва да реализира даденото начинание – разходите да са твърде високи и много бързо да стопят всички активи, които бизнесът притежава към съответния момент.

Разбира се, невъзможността да се намери начин, да се реализират действителни приходи от съответната дейност или завършването на дадено начинание до фаза, която да му позволи да може да бъде капитализирано – също би довело един човек до фалит, тъй като има натрупани множество разходи, които обаче не могат да се оправдаят с насрещни постъпления или някаква реализирана капиталова стойност поради неуспешното изпълнение, провалените уговорки или нереализираните парични потоци – спрямо очакванията и първоначалните сметки.

От друга страна, когато е уверен в своя успех, един човек е възможно да консумира предварително своята печалба, която очаква да осъществи – извличайки предварително полагащия му се дял, защото смята, че е

нормално да покрива своите лични разходи покрай извършването на определената дейност, като това се случва много преди да се реализира действителен резултат от нея и впоследствие този ресурс участва в сметките като чист разход, който е бил направен – независимо че реален резултат не е бил създаден, за да може въобще да бъде отчислявана каквато и да е било печалба.

По този начин се получава илюзия за произведен резултат и очаквана печалба на база постигната предварителна договорка, неосъществяването на която обаче води до загуби, които могат да бъдат както напразно направените разходи по съответното направление, без възможност за каквато и да е било компенсация или поне някаква възвръщаемост на вече вложения ресурс, така и предварително изхарчените маржове на очакваната бъдеща печалба от реализацията на това, което всъщност не се е сбъднало.

Така има голяма вероятност да се живее дълго време в заблуда, че нещата се развиват в правилната посока поради съществуването на определени финансови постъпления, които поддържат илюзията за развитие, докато договорките стават все повече и повече, но без да се завършват и да водят до действителен резултат, който да осигури пресметнатата още в самото начало печалба и предполагаема доходност.

Така при намаляване на финансовите потоци в определен момент може да се достигне до серийно неизпълнение на поетите ангажменти, което впоследствие да доведе до реализиране на огромни загуби за вложителите и невъзможност да се покрият и възстановят вложените ресурси.

Първият признак на потенциална опасност от фалит е забавянето на разплащанията поради невъзможността да бъдат осигурени нужните парични потоци, като в същото време липсата на завършени договорки и постигнати резултати, съчетани с недостатъчното количество активи, които да компенсират ситуацията и да възстановят вложените суми на инвеститорите в случай на ликвидация, водят до невъзможност за положителен изход от предстоящия фалит.

В допълнение – наличието на нови и нови предоговаряния, които водят до отлагане на изпълнението на поетите ангажменти във времето, допълнително увеличава тяхната тежест, като същевременно ограничава и в някои случаи може напълно да премахне потенциала за реализиране на каквато и да е доходност – дори да бъдат изпълнени в даден

Не е важно колко пари изкарваш, а колко пари задържаш!

ЗАЩО хората ФАЛИРАТ

И ВЪЗМОЖНО ЛИ е фалитът да бъде предотвратен?

продължава от стр. 4

момент, тъй като всяка дейност има правилен момент, в който си струва да бъде изпълнена и след който е възможно да генерира само загуби вместо печалба.

Всичко това, съчетано с липсата на сериозно свиване на личните разходи и ограничаване на изтичащите средства, може да е допълнителен показател за предстоящия финансов срив.

Единственият начин за успешно излизане от подобна ситуация е пълна мобилизация, при която личните разходи се свеждат до абсолютния минимум, като времето за работа се увеличава драстично и усилията се насочват изцяло към завършване на договорките и финализиране на предприетите начинания, чрез което произведеният резултат може да започне да компенсира загубите и така негативният ефект от неправилните сметки и погрешен модел на работа да бъде възстановен и изработен чрез реализиране на действителни печалби и истински финансови резултати.

За съжаление, понякога вместо предприемане на тези критично важни действия за предотвратяване на фалита, хората насочват погрешно своите усилия и време по посока прехвърляне на отговорността за своя неуспех – търсейки външна причина за своята ситуация и обвинявайки другите, като целта е оправдаване на своя провал, за да запазят донякъде личния си авторитет пред хората около тях.

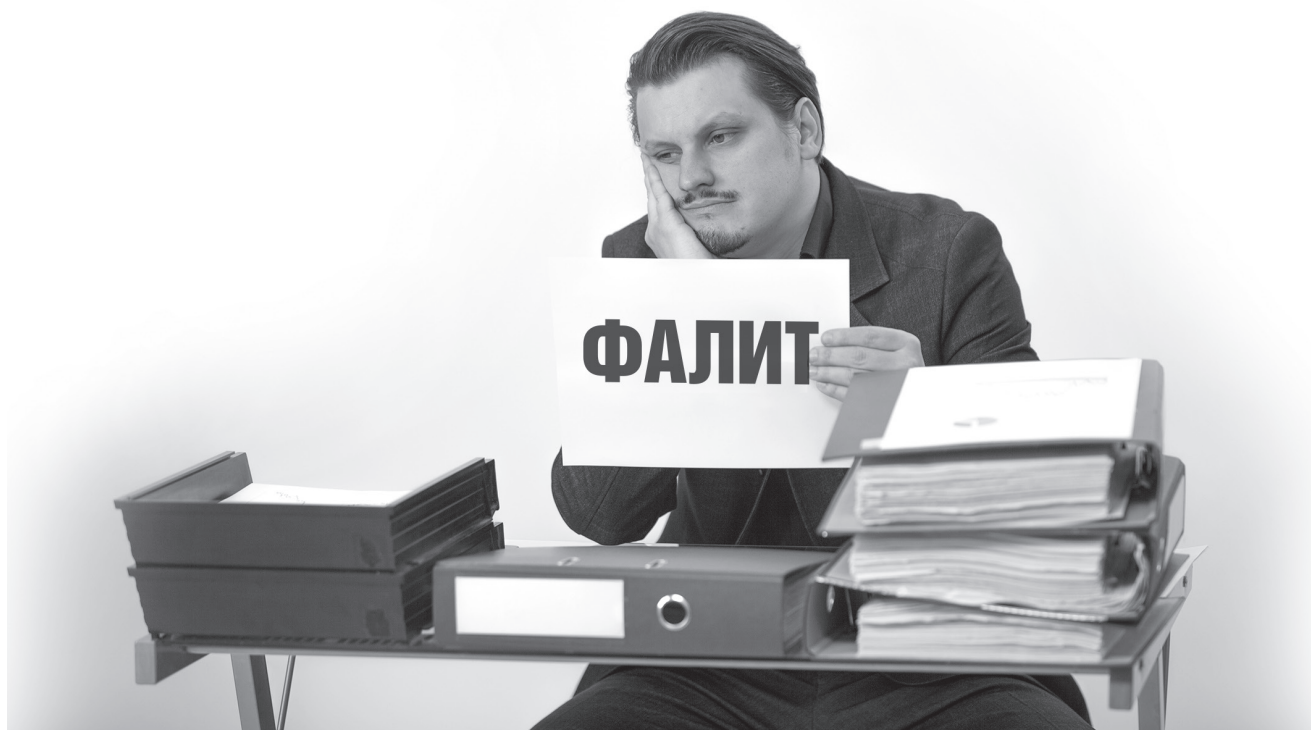
На практика отговорността за фалита винаги е на ръководителя, който управлява дадената дейност, тъй като решенията, които той взима или не желае да вземе – носят резултата такъв, какъвто е, а бягането от отговорност, търсейки вина за създалата се ситуация извън себе си, предрича неизбежен погром, за който спасение няма.

Тази погрешна практика за прехвърляне на отговорността може да успее да заблуди един-два пъти околните за личната некомпетентност и липсата на умения да се реализират съответните начинания, като често това води до реализиране на последващи още по-големи загуби поради причината, че не се поема лична отговорност и не се заплаща цената за грешките, а проблемът се прехвърля на трети лица, които евентуално да платят цената вместо действителния виновник.

Въпреки това, рано или късно, този погрешен модел на прехвърляне на отговорност се проваля, тъй като липсата на успехи в поредица от най-различни начинания дава ясен сигнал за истинската причина на този упадък – тъй като няма по-добър показател от действителните резултати и постижения, които винаги говорят сами за себе си.

Най-важната първа стъпка, за да се избегне всичко това, е поемането на отговорност, като се признаят личният принос и собствените грешки за получената се ситуация. Само така един човек би могъл да предприеме последващи действия, които да имат потенциала да го изведат от това трудно и често доста критично положение.

Действащият

СПОМЕНИ ОТ БЛИЗКОТО БЪДЕЩЕ

продължава от стр. 1

Българската земя е пребогата на ценни изкопаеми, но те се добиват от **чужди компании** и от деселитетия се изнасят заедно с куп редки елементи в **чужбина** срещу нищожна концесионна такса. За нас остават отровните отпадни води и съсипаната природа.

Преработката на нефт навсякъде е печеливш бизнес, но единствената губеща петролна рафинерия в света се намира в България и въпреки, че е на българска земя, тя е **чужда собственост**. Оказва се тя е неприкосновена **чужда територия** за данъчните служби от поне 20 години и освен че не печели, в нея не припарва контролен орган и не може да бъде монтиран измервателен уред, за да се начислят реални данъци.

България произвежда енергия достатъчно за себе си и от години е крупен износител на ел. Енергия за региона, но българинът плаща скандално висока цена за тока си.

Българските гори се изсичат безпощадно и безогледно и се изнасят в **чужбина**. Това предизвиква наводнения и суша, които съсипват българските села и земеделие. Българското водно богатство се разхищава по скандален и престъпен начин. Поливните системи от близкото минало бяха унищожени, вместо модернизирани.

Българската земя, райската градина на континента, е отровена от пестициди и отглежда фуражна и ГМО пшеница. Няма ги българските сортове плодове и зеленчуци, а българинът се храни с **чужди, вносни храни**.

Цели землища на села в страната се покриват със соларни панели. Строят се върху плодородна земя, гонят се птици, животни, съситва се поминък. **Чужденци** се канят да строят огромен соларен парк в Монтанско. Защо не го построят у тях?

В защитените зони по северното ни крайбрежие са набучени ветрогенератори, от които брегът не се вижда. България е осъдена да плаща глоби за това. Повечето ветропаркове са **чужда собственост**. В житницата на България – Добруджа, **чужденци** искат да бетонират нивите, за да се строят още ветропаркове, които убиват птиците с перките си, правят почвите неплодни с вибрациите си, убиват домашните животни с магнитните си полета, разболяват хората с шума и светлините си и ги

карат да живеят в тих ад или просто да напускат домовете си. От **чужди институции** (Европейския съюз и неговата комисия) обещаваат добри пари за това. Излиза, че от чужбина плащат, за да съсипем земята си...

В българското образование преди 30 години знанията по математика на ученик в 8 клас съответстваха на знанията по математика на студент 1 курс в европейски уни-

верситет. Днес училището ни бълва функционално неграмотни, неспособни да мислят критично хора, незаинтересовани от национални или каквито и да е общи каузи. Родолюбието, въпреки, не се учи в училище, а вкъщи... Българското семейство е с отрицателен прираст, ако изобщо остане цяло – 50% от браковете у нас завършват с развод. Обикновено единият родител работи в **чужбина**.

За последните 12 години родината са напуснали повече от 2 милиона българи – отгледани, изучени, в силата си. Заминали са да си търсят хляба в **чужбина**, защото не са видяли възможност и справедливост за себе си в България. Това продължава да се случва със завършили образованието си лекари, сестри, инженери и други. Заради това България е най-бедната, най-корумпираната и най-бързо изчезващата нация в света.

Българските управници се отказаха окончателно от родината си, като я направиха фронтова държава и я въвлякоха във война, в която тя не е страна.

Източник: pinterest.com <https://www.pinterest.com/pin/662873638917032942/>

Източник: bird.bf

● АКТУАЛНО - продължава от страница 6

СПОМЕНИ ОТ БЛИЗКОТО БЪДЕЩЕ

продължава от стр. 6

промени допускат участие на български цивилни граждани във военни действия с **чужди сили**. Подменени са хората на всички важни служби, за да могат послушно да изпълняват **чуждия план**. Външният министър обявява официално, че който говори против външната политика на България, извършва национално предателство. **МОЛЯ?!?**

ЗАЩО СЕ СЛУЧВА ВСИЧКО ТОВА?

НАКЪДЕ ВЪРВИМ? КАКВА СЪДБА НИ ЧАКА?

От всичко изброено дотук се вижда, че чуждите държави имат план и мислят десетилетия напред. Въпросът е къде сме ние.

Единственият извод, който се налага в заключение на всичко гореизброено е, че българският политически елит, довел до тези катастрофални последствия стопанството и народа си, е подготвил територията на България за изселване или в най-добрия случай българите ще бъдат затворени в резервати, като индианците в Америка (американците имат опит с това). Така няма да се пречкат на чуждите инвеститори, нито на чуждите войски и оборудване. И тъй като вече са се подсигурили в чужди банки и в чужди държави, нашите политици спокойно ще се изнесат със семействата и любовниците си, освобождавайки територията, някога наричана Велика България, на нейните смели потомци зад оградата или зад граница.

Танцуваща с ветровете

Исторически парк в благодарната душа на едно дете

Анна Стоянова е бесарабска българка, която обожава да танцува. Започва с класически балет, а после модерни танци, но войната в Украйна променя рязко хода на живота ѝ. Пристига във Варна и веднага намира начин да продължи да танцува в школа за спортни танци. Бързо напредва и започва да танцува в двойка с партньор, дори участва на местни състезания. Само година след началото, танцовият клуб е поканен да участва на Световно първенство по спортни танци Sofia World Trophy. С помощта на Исторически парк Анна Стоянова танцува на световното първенство с участници от 33 държави и повече от 350 двойки на 10 и 11 декември 2022 в София и се радва на огромен интерес. Анна и нейният партньор се класират на 7 и 9-то място от 28 двойки.

“За нас като двойка това е отличен резултат, а лично за мен това е супер резултат, само за една година занимания!”, казва

Анна. “Благодаря за упоритата работа на треньорите. И разбира се искам да благодаря на моя личен спонсор - Исторически парк. Благодаря ви за страхотната възможност да присъствам на такъв турнир! Благодаря за прекрасните костюми! Благодаря ви, че повярвахте в мен като спортист!”

Историческият парк беше един от спонсорите на Sofia World Trophy.

С радост помагаме на нашите българи, които са в труден момент. Посрещнахме Анна с топлина и се погрижихме, тя да развие таланта си, да няма травми от войната, а да продължи своето развитие и да бъде достоен човек, който да прослави Украйна и България по света. Не трябва да позволяваме нашите проблеми да засягат детската душа. Ние от Исторически парк се борим това да не се случва.

ОБЩОНАЦИОНАЛЕН ФЕСТИВАЛ „НОСИЯТА ТРЕПТИ НА КРАСИВИТЕ СНАГИ“

Празник с изложба на автентични български носии се проведе на 10 и 11 декември в Розариума в с. Неофит Рилски, до най-големия Исторически парк в света – мястото, което през последните години е с най-значим принос към обединяване и възстановяване на българските ценности, дух, култура и изкуство. Всяко нещо, което правим, е посветено именно на съхраняването на това, което ни е запазило толкова хилядолетия през превратностите на историята – вярата, добродетелите и самосъзнанието ни за българските традиции, дух и колоритен фолклор.

Началото на първото издание на фестивала постави женска певческа фолклорна група „Мъниста“ от НЧ „Христо Ботев – 1905“, село Неофит Рилски. С много жар и трепет присъстващите се включиха в първото общобългарско хоро в сърцето на Розариума. Ентусиазираните участници, пременени в китни традиционни носии, извиха снаги в български народни ритми.

В развлекателно-изложбената част през двата дни гостите се насладиха на вдъхновяващи истории и хумористични раздумки, както и станаха част от дефилетата на българската ху-

бост в автентични носии и украшения. Най-ентусиазираните успяха да се снимат с ръчно изработени украшения и царски венци от истински рози, покрити с 24-каратово злато, и да заблестят в цялото си великолепие.

В образователната част на фестивала посетителите научиха и любопитни факти, закодирани в българското облекло чрез нашите шевици, разчетени от съвременните пазители на знанието – създателите и съмишлениците на проекта „История в шевици“: Славян Стоянов, Радослав Радков, Илонка Станкова, Ивелина Иванова и Огнян Иванов.

Златина Петрова разказа изключително интересни легенди за Изетбейовата чешма от село Кардам и преславската легенда за Радювата чешма, както и представи символиката и предназна-

чението на българския традиционен „Обреден месал с рози“, а Мария Христова сподели с гостите вдъхновяващата история на „Светицата в българска носия“.

Домакинът Цветомир Цонев увлекателно потопи гостите в магията на българската роза през вековете, а съпругата му Светла Касабова изнесе интересни факти за несломимата българка, изкуствовед и философ д-р Евдокия Петева-Филова, посветила живота си на науката за везане на български носии.

Гостите се насладиха и на завидните кулинарни умения на шеф Стоян Димитров, който приготви леца с билки в допълнение към печени пърленки с чубрица по стара българска традиция. За разкош посетителите подсладиха настроението си с уникален специали-

тет на Розариума по тракийска рецепта – „Магията на розата“. Гостите опитаха и единственото по рода си в света занаятчийско кафе „Розова магия“, съчетано от 8 вида кафе арабика и листенца от маслодайната роза на България – „Дамасцена“.

Организаторите на фестивала „Носията трепти на красивите снаги“ са решили да продължат мисията за разпространение на автентични български носии и традиции и да осъществят следващото му издание в по-голям общонационален мащаб. И така веруем „Заедно можем всичко“ да пребъде!

Кибела

ИСТОРИЯ В ШЕВИЦИ

НОВА НАДЕЖДА

ЕЗДАТА – неповторимо усещане за свобода!

Исторически парк създава прекрасни условия за децата да придобиват нови знания, да повишават двигателната си култура, да развиват качества като чувство за отговорност, постоянство, самодисциплина и да усвояват нови навици.

От тази година в Исторически парк се провеждат занятия за деца от 5 години нагоре, организирани от група „Сива“ със създател и председател Нина Янкова, в две дисциплини – традиционна стрелба с лък от земя и волтижировка за начинаещи. За традиционната стрелба с лък Исторически парк осигурява за най-малките лъкове, база и условия да тренират. Редовните тренировки са с продължителност около два часа.

„Започнах с едно дете – Кубрат, който е на 5 годинки, той се справи отлично,

хареса му, интересно му е и идва на тренировки с желание. Сега групата, която тренира редовно, е от 9 деца, на различна възраст“, с гордост споделя Нина. Всичко това се случва, разбира се, с активното участие на майките, защото децата са малки и трябва някой да ги води и да ги прибира от тренировки. Майките проявяват постоянство и дисциплина, децата посещават тренировките редовно и това дава отличен резултат. Детският отбор на Исторически парк под ръководството на Нина Янкова участва за първа година на Международния турнир по стрелба с традиционен лък, проведен през месец септември в Исторически парк. В детската категория се включиха и деца от цялата страна, чиито родители

ли участват в турнира по стрелба с лък.

В Исторически парк вече се провеждат и тренировки по волтижировка за начинаещи ездаци.

Волтижировката е гимнастика на гърба на коня върху специално седло, която се изпълнява на алюр (ходом, първа скорост на коня), може да се изпълнява и на тръст (втора скорост на коня), конят се движи в кръг, треньорът го държи на корда и го управлява, докато ездачът прави упражнения. Волтижировката е различна дисциплина от джигитовката. Джигитовката също е гимнастика на гърба на коня,

но се прави на pista, конят се движи в галоп (най-бързата – трета скорост), в права посока.

„Когато аз бях младша възраст, от V-VIII клас, в България беше задължително за децата, които тренират конна езда, да участват на три вида състезания – обездка, или дресаж (умения за подчинение на коня), прескачане на препятствия и волтижировка. Това са три дисциплини, които задължително участваха на републикански първенства“, споделя Нина Янкова.

продължава на
стр. 10

ЕЗДАТА – неповторимо усещане за свобода!

продължава от стр. 9

От думите й става ясно, че ние в България сме имали традиции в този спорт, с много добре разработена методология за подготовка на спортисти по конна езда, която е създала поколения добри ездаци, а днес сякаш всичко това е загубено и забравено. Тя има амбицията и намерението с група „Сива“ да популяризира този спорт, като възстанови добрите практики, които очевидно дават отлични резултати.

Обездката (дресаж) е хармонично обучение, което развива пълен синхрон между ездача и коня. В резултат на това конят става уравновесен, а ездачът развива качества и умения да го подчинява и управлява. Това са дисциплини в конния спорт, с които всеки един млад, начинаещ ездач започва своето обучение. Волтижировката, както и прескачането на препятствия са дисциплини, които развиват други качества у децата – смелост, съобразителност, концентрация, тренират волята на детето и го възпитават в самодисциплина. Децата обичат животните и по един изключително неагресивен начин, като на игра, неусетно започват да развиват и да изграждат тези ценни качества. Волтижировката развива чувството за равновесие и за ориентиране в пространството. Децата стават отговорни към себе

си, към тялото си, към коня, осъзнават се, движейки се върху гърба му, развиват двигателна култура. Конят дава възможност, когато ездачът е в правилна позиция, да се развиват всички мускулни групи, дори и тези, които обичайно в ежедневието или при други спортове не се ползват активно.

Днес в обществото се смята, че ездата е „аристократичен спорт“, само за богати хора, каквото и да значи това, и затова трябва да бъде максимално безопасен. Смята се, че ездата е спорт за престиж, символ на социалния статус, в смисъл че трябва да си богат, за да си позволиш да имаш собствен, обучен вече кон и пълно оборудване с цел безопасност. „Тази практика доведе до това, че вече няма такива ездаци, каквито са се изграждали в миналото. Днес яздят само децата на богатите, но те няма да се занимават с езда. Те ще наследят бизнеса на бащите си, но няма да работят с коне, няма да развъждат коне и няма да ги обучават. Всичко днес в България е внос, всичко трябва да се купи от Запад, така работи системата“, със съжаление споделя Нина.

Уникалното в подхода на Нина Янкова е това, че вместо да се налага хората да си купуват скъпи, обучени коне, тя им дава знания, умения и техники да развиват качества, които им позволяват да станат добри ездаци и да се

наслаждават на това неповторимо усещане за свобода – ездата.

От 2006 г. до 2014 г. Нина Янкова интензивно се занимава и с хипотерапия. „Огромният брой нуждаещи се от хипотерапия наложи аз да работя много. Работих със стотици деца – от домове за деца в неравностойно положение, сдружение „Бъдеще за деца с увреждания“, това са деца с физически и ментални увреждания“, разказва Нина. При тази терапия се работи в екип – задължително с кинезитерапевт и когато е необходимо – с психолог. Конната езда е помогнала на много деца в депресия – в пубертета, деца, на които им се подиграват заради наднормено тегло; деца, които изпитват страх да излязат от вкъщи, или деца в инвалидни колички, които конният спорт мотивира да започнат да ходят на фитнес, за да им укрепнат ръцете и да могат сами да се качват на коня. Конната езда възвръща увереността дори на такива

деца. Нина се гордее със свои ученици, които са минали през трудности в пубертета и благодарение на конете, конната езда и нейния подход към децата днес са пълноценни членове на обществото с отговорни професии – логопед, шофьор и др. Хипотерапията показва много ясно, че конете и ездата действат много добре на човека.

Когато най-красивата и най-голяма конна база на Балканският полуостров – конна база „Величие“ към Исторически парк, стане готова, тогава малки и големи ще имат възможност масово да се наслаждават на това прекрасно изживяване – конната езда, която за нашите прадеди е била начин на живот и която те са владеели до съвършенство.

Да бъде!

Албена Пекова

СЪБОТНО-НЕДЕЛНО ДОБРОВОЛСТВАНЕ

ПОРЕДНА СЪБОТА И НЕДЕЛЯ НА ПОСТИЖЕНИЯ ЗА ДОБРО- ВОЛЦИТЕ В ЗЕМЯТА НА СВОБОДНИТЕ ХОРА!

водата да се събира в кръг около корена на дървото и да отива точно там, където е най-нужна. През лятото, когато тревата расте най-много, ако не е заравнен теренът, това ще пречи на косачките на трева и те ще засядат, докато подстригват моравата между дърветата. С мисъл за месеците напред успяваме да свършим и тази безобидна, но важна задача, като отново брилянтно организирани в екипи по двама, с мотива и търмък, обгрижваме всяко дръвче.

Този ден в с. Неофит Рилски е многолюдно, селото е пълно с гости, които са част от различни мероприятия, а техните деца имат нужда от внимание и занимания, които да ги държат далеч от телефоните – чудесна възможност да помогнат с дръвчетата и да се раздвижат на въздух.

Времето е с нас и това ни позволява след подсилването с вкусната, домашно приготвена храна в селото да направим разходка до парка. Това ни носи удовлетворението, че правим нещо полезно и хубаво в близост до нашето населено място, с неговите прекрасни къщи – архитектурни шедеври, които не можеш да подминеш, без да се раз-

вълнуваш.

Като доброволци, загрижени за резултата, осъзнаваме, че голяма част от дейностите ни трябва да ги повтаряме, за да се задържи ефектът и да се получи красивата гора край парка. Но ние сме свикнали, сработили сме се и знаем как да го направим забавно. След като завършваме с указаните дейности по дръвчетата, се спускаме покрай Исторически парк по главния път към селото и започваме оборка на отпадъците. Това отново е рутинна дейност, която с времето приемаме за нормална, както приемаме и миенето на зъбите, оправянето на леглото, ходенето на фризьор. Ако нещо не е почистено и оправено, ние се хващаме дружно и го почистваме и оправяме. Така неусетно сме събрали няколко чувала с бутилки, фасове, опаковки и какво ли още не и стигайки до селото, забелязваме нещо, което започва буквално да ни боде очите – парчета засъхнала кал, паднала от гумите на големите строителни машини. Тази кал създава огромно неудобство на шофьорите, които преминават оттам, и потенциално може да навреди на ходовата част на автомобилите. Веднага се захващаме да разчупим тези „бабуни“ от кал и да ги махнем от пътя, за да бъде свободен за нор-

мално придвижване. Така комбинираме няколко дейности наведнъж, озовавайки се отново в Неолитното селище, готови да хапнем за пореден път заслужено. А откъде знаем, че е заслужено? По добрите думи на местните баби и дядовци в селото, които ни благодарят, като виждат как усърдно работим и правим така, че средата около всички нас да е по-красива и спретната. Тяхната оценка е нашата награда, че правим правилните неща. А примерът, който даваме на децата, които работят с нас, остава завинаги у тях и когато се приберат вкъщи и се огледат, веднага ще поискат да си почистят и подредят, за да изпитат отново онова чувство, което изпитват, когато доброволстват при нас – удовлетворение, което с годините ще обикнат и ще търсят.

Откривателят

Запретнали ръкави и в работни дрехи се устремяваме към огромната новозасадена гора зад Исторически парк, която наброява над 5000 дръвчета. Чинарите, които засадохме през лятото и есента, са пуснали здрави корени дълбоко в плодородната и сочна почва. Сега заравняваме пръстта около тях и запълваме дупките, останали при засаждането им. Познаваме целия процес, защото сме помагали в грижите за всичко – изкопаването на дупките, засаждането, укрепването с колчета, поливането и косенето на тревата около самите дръвчета, и държим пръстта, която е останала от изкопаването, да бъде заравнена на целия терен. Това е работа за сръчни и силни ръце, която изисква внимание – разбиване на буците и загладяване около самите дръвчета, за да се получи така, че при дъжд

Долината на ПРЕДПРИЕМАЧИТЕ

Днес в града е пълно със скучаещи млади хора, които трудно намират в какво да вложат енергията си. Човек е така устроен, че има нужда да получава удовлетворение от това, с което се занимава. А в града е по-скоро трудно да се намери такова занимание. Ето защо депресията нараства сред младите хора и те стават все по-затворени и свити в големия град. В подобна ситуация се е намирал и Аргир Аргиров. Израснал в София, той е работил три лета като озеленител - всеки ден на различен обект, работа скучна и без особен смисъл, без никакви изгледи за промяна. С течение на времето, той започва да чете книги, които събуждат интереса му към развитие на познанията и уменията. Така достига и до youtube канала на Тогедър и започва да следи видеата. Това ново занимание го поглъща и компенсира негативните преживявания в ежедневието.

Аргир научава, че има място в България, в което младите хора имат много възможности, място, където би могъл да опита нещо ново и да израства по нов начин. Така той решава от София да се премести в село Неофит Рилски. Животът на Аргир поема в нова посока.

Ако един млад човек иска да научи в какво е добър, е хубаво да може да пробва различни неща и едновременно с това да се учи. Не навсякъде обаче

това е възможно. Много хора искат да се развиват като художници, архитекти, предприемачи и други професии, но малко са местата, където могат да получат знанието как точно да го направят. В село Неофит Рилски и община Ветрино са места, където хора на всякаква възраст намират възможности за развитие.

За Аргир животът се променя бързо и към добро. Той активно участва в съботно-неделните доброволни инициативи. Участва и в залесителните кампании, организирани от "Исторически парк". С течение на времето се появяват различни възможности и една от тях Аргир грабва веднага - започва да работи като озеленител.

След известно време усилена работа и набиране на опит, познанията му по озеленяването се задълбочават и той заминава за Холандия, откъдето черпи опит и го донася и споделя в Неофит Рилски, за да се подобри работата. Аргир работи и с хора, а това изисква по-специални умения и предлага предизвикателства. Днес той е отговорник за 8 човека. Задачата му е да ги мотивира, да ги изслушва, да разрешава конфликти и да

решава проблеми. Работата на Аргир не е вече така монотонна и скучна, както преди, в големия град. Днес освен разнообразните задачи и проекти, които движи, той вижда плодовете на своя труд, вижда как това, което прави има своя резултат. И ето тук се крие удовлетворението от работата, което е така важно за човек. "Тук на всеки се предоставя възможност да се усъвършенства не само като кадър, а и като човек. Получаваш знания за бизнес, комуникация и мениджмънт от истински български успешни предприемачи. Правиш нещо в голям мащаб. Нещо, което има смисъл и ти носи удовлетворение да виждаш резултата от труда си. Когато виждам как се разраства и всеки ден става все по-красиво нещо, което съм направил, това ме мотивира каквото и да правя,

да го направя по-най добрия начин. Научавам се да общувам с всякакви хора, да ги ръководя.", споделя Аргир.

Младият мъж е чудесен пример за човек, който търси и хваща възможността за промяна, знание и развитие и от това излиза прекрасен резултат. Днес Аргир е различен - с много нови знания, но и с нови умения. Доброволчеството е довело до нещо гравивно, до нови знания, хора, възможности, опит. Община Ветрино наистина е Долината на предприемачите. Тук извира предприемаческият дух на България.

● НОВА НАДЕЖДА

Как една книга ПРОМЕНИ ЖИВОТА МИ

Казвам се Ивелин Людмилов Михайлов. Родом съм от град Горна Оряховица и съм на 45 години. Баща съм на 4 деца и мога да умра спокойно, защото съм оставил нещо трайно на моя народ и българската култура. Причината да се случи всичко това е една книга, която в началото на моя живот остави траен отпечатък в съзнанието ми и ми помогна да стана човек с отпечатък във времето и да живея пълноценно и щастливо.

Ще разкажа малко за себе си като дете, защото орисницата ми беше определила друга съдба. Моите родители се разведоха, когато бях на 5 години. Останах да живея при майка си, която от своя страна се прибра при майка си и баща си, моите баба и дядо. Преди да се разведат нашите, живеехме в Плевен, но аз съм роден в Горна Оряховица и в Плевен винаги са ме приемали като чужд. Когато се върнах в Горна Оряховица, пак ме приемаха като чужд, защото съм живял в Плевен. Майка ми беше млада и хубава жена, която като всяка хубава жена мечтае за любов, и неуспешният

брак я съсипваше. Имаше желание да намери мъжа на мечтите си, да не е сама (това е мечта на повечето хора) и баба и дядо поеха грижата за мен, за да й дадат правото да има нормален живот на млада жена, защото оттогава знам, че мъжете не обичат жена с дете, а и аз не можех да имам друг баща. От друга страна, дядо беше станал алкохолик и в дома ни имаше постоянно скандали. Стигало се е дотам, че са искали да се колят. Живеех в караници и страх, че някой от хората, които се грижат за мен, може да пострада. Леля ми, която също идваше при баба, беше с психи-

чески проблеми, постоянно ходехме по психиатрични заведения и се мъчехме да я разубеждаваме да не слага край на живота си. Баба често пращаше мен, за да не съсипва живота на братовчедка ми, защото е момиче. От малък трябваше да опозная живота в най-суровия му вид. Живеех сам и без любов от страна на семейството, защото самите те имаха тежки проблеми. Когато човек има проблеми, той не мисли за другите. Важно е да отбележа, че не обвинявам семейството си, защото те са правили най-доброто, на което са били способни, толкова са им били възможностите. Баща ми не се интересуваше от мен, защото бях избрал да живея при майка, а той искрено я мразеше в този момент и тази омраза се прехвърли и върху мен. Тогава разбрах, че възрастните не мислят за децата, а прехвърлят чувствата си върху тях. Децата също не искаха да си играят с мен, защото бях дете от лошо семейство и родителите им ги учеха да ме избягват. Живеех сам в един труден свят.

Хубавото беше, че баба и дядо бяха учители и се занимаваха с мен от 5-годишен. Научих се да чета и пиша още на 5 години, като най-хубавото в ситуацията е, че имаме голяма библиотека. Живеех си в моята стая (баба и дядо имаха голям апартамент и си имаха собствена стая) и започнах по цял ден да чета. На 6 години вече четях перфектно и попаднах на една вълшебна книга – „Синовете на Великата мечка“. Тя беше в три тома и всичките бяха много дебели.

Отворих я, за да видя какво пише в нея, и не я затворих, докато не прочетох и трите тома. Книгата започва с разказ за Харка, едно дете от племето дакота, което има трудно детство. Прочетох цялата му история, която беше изключително интересна и поучителна за мен. От нея научих за един друг свят. Нямах баща до себе си, от когото да се уча, но избрах да се науча от Харка. Всичко, което той беше изживял, ми хареса и реших да бъда достоен мъж, защото научих какво е да си истински мъж и боец. Първото нещо, което осъзнах, е да спра да се самосъжалявам, защото видях, че има много по-труден живот от моя. Научих, че не трябва да пия алкохол, че не трябва да показвам слабост пред другите хора. Разбрах, че за да си мъж, трябва да имаш оръжие, смелост, да си готов да умреш заради честта, хората и народа, който обичаш, да имаш кон (да имаш превозно средство, което дава по-голяма сила на мъжа). Научих за подлостта на западното общество, което унищожава всички в желанието си да им открадне богатата, и благодарение на това имам правилния поглед, което е животоспасяващо в днешния ден, защото заразата му се е разпространила в целия свят. Разбрах, че не можеш да се откажеш от народа си, дори той да се откаже от теб. Единственото, което имаш, е твоят народ. Осъзнах, че не трябва да се страхувам от смъртта, защото няма по-лошо и страшно нещо от това да си безчестен човек и мъж.

● НОВА НАДЕЖДА

Как една книга ПРОМЕНИ ЖИВОТА МИ

продължава от стр. 13

Истинският мъж мечтае за достойна битка, а не бяга от нея.

Всичко това, което научих от книгата, се запечата в съзнанието ми и промени живота ми. От човек без бъдеще станах защитникът на моя народ. Цял живот водя битки за хората ми и макар че те ме предават понякога, аз продължавам да ги обичам и да се боря за тях. Никога не съм мислил да напускам България, защото „аз“ не съществува, има само „ние“. Това ме е направило най-силния човек, когото познавам, и съм бил щастлив и уверен във всеки един момент от живота си. Книгата „Синовете

на Великата мечка“ направи от един обречен от обществото човек голям боец и доблестен мъж. Книгите променят живота ни, като ни показват едни по-добри светове и по-добри хора. Четете правилните книги и живеете достойно!

Ивелин Михайлов

ВНИМАНИЕ!

ЧЕТЕНЕТО НА КНИГИ Е ОПАСНО!

ТО МОЖЕ ДА ВИ ПРОМЕНИ ЗАВИНАГИ! КЪМ ПО-ДОБРО!

● ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК

МАГИЧЕН СТУДЕНТСКИ ПРАЗНИК

Студенският празник се отбелязва в България на 8 декември още от 1916 година. Денят е патронен празник на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Най-старото и престижно висше учебно заведение у нас създава и утвърждава 8 декември като символна дата от университетската празничност. Това е празник на младостта, на младите хора, които винаги са най-будната част от обществото и то не само в българската история. На този специален ден учителите от училище СУ „Любен Каравелов“ в гр. Добрич избраха да отбележат празни-

ка с посещение в Исторически парк. Те доведоха свои гости по програма за обмен на опит от четири държави. Въпреки хладното време емоцията на Парка завладя цялата група и стопли душите им. Върнаха се години назад във времето - в каменната епоха чуха тропота на дивите животни, разбраха как може да ги защити каменната брадвичка, в епохата на халколита се запознаха с вождя, застанал достолепно с най-старото обработено злато в света. След това линията на времето ги отведе при Богинята майка на траките, въведе ги в прекрасния дворец, затаи дъха им в

мистичните гробни могили. Владетелският дом от Ранното средновековие ги накара да се почувстват горди със своите предци. Всички си обещаха да посетят това магично място и през новия сезон на 2023 година. След прекрасната

беседа и завладяваща разходка гостите ни посетиха новото бижу в палитрата на с. Неофит Рилски - Розариума. Тук всички с удивление дегустираха уникалното кафе с аромат на роза, потопиха се в

историята на богатството на билките. Всички си тръгнаха, понесли в душата си обаянието на Исторически парк, съпроводени с аромата на българската роза.

БИТКАТА ЗА ЕВРОПА

ПРОДЪЛЖЕНИЕ

През есента на 717 г. от рождението на Христа и 99 г. от Хиджра пред стените на царския град – Константинопол, се изправили на бран две велики воинства – неизброимата рат на Арабския халифат, водена от Сюлейман ибн Абдул-Малик от рода на Умаядите, и българската конница, предводителствана от канасюбиги Тервел.

След първото поражение, нанесено му от българите в полетата на Тракия, Маслама обсадил града на Константин с ров и обърнал 20 000 от своите воители на север срещу българите. Начело застанал страховитият вожд Убайда и когато българите дошли, той построил войските си пред укрепленията, с които била оградена ромейската столица. В центъра на бойния строй, в огромен четириъгълник, Убайда изправил петте стегнати бойни редици на непобедимата арабска пехота. Първите две редици от желязоодеждни воители били винаги готови да срещнат яростна битка, а двете зад тях влизали само при нужда в боя и охранявали обоза от ездитни камили и

<https://cqlo.info/madarski-konnik/>

товарни мулета, които обичайно стоели зад пехотата. Последната бойна редица от най-храбрите воители чакала в резерв, за да удари врага тогава, когато нямало друга надежда. Пред всички, на коляно, стоели стрелците, а арабската блестяща конница красяла крилата на бойния строй.

Войската на българите застанала срещу врага. Полковете на първия тумен, водени от канаритхина Кормесий, се построили срещу врага в една дълга бойна линия, простираща се от край до край срещу челото на вражия ред. Застанали плътно една до друга, конните дружини стояли в железен боен строй, равен и състен по челото, така че да не може да бъде пробит от никой враг. Многого излишни коне, които българите водели със себе си, вързали в тила на строя, за да го пазят от внезапни атаки и за да сменят воините конете си в боя. Зад тази бойна линия на българите стоял вторият техен тумен. Него те държали в засада срещу онези, които непредпазливо решат да ги нападнат, или в подкрепа на притиснати от неприятеля воители. Там, в средата на войските си, застанал и владетелят Тервел. Една малка част от втория негов тумен, отделена, стояла на стража

две мили встрани от войските, за да пази стана на българите.

И засвирили роговете, и се сринала българската конница срещу врага като снежна лавина в планинско усое. Препуснали срещу врага мъже храбри и силни – копейници, мечници и тоулоносци, неповторими наездници, и обсипали врага с град от стрели. Ударили българските конници с цялата си ярост, но не се разбили безогледно в скалите на арабската желязна пехота, а по стар бащин обичай ударили яростно с копия, сулицы, бойни топори, дълги корди и къси ножове и повърнали конете си обратно. И така отново и отново... Арабската пехота издържала на всеки бесен натиск на врага и не се разхлабвала нито при атаките му, нито при лъжливите отстъпления. Арабските воители копиеносци застанали зад стена от щитове и дълги копия, влизали едновременно и смело в ръкопашния бой и при най-малкото разколебаване на врага настъпвали яростно напред, въртейки дълги мечове с широки остриета и тежки боздугани. Арабските стрелци с лък, които в началото на боя обсипали българите с облаци от стрели, в разгара на сражението, построени в отделни отреди, се носели бързо по полето на боя и с къси мечове, боздугани и ханджари се сражавали там, където се огъвали редиците. Многобройните камили, които арабите държали зад строя на пехотинците, пазели тила на войската, а ревът и шумът, който те предизвиквали и който тимпани и кимвали стократно усилвали, плашели конете на българите и ги карали да спират своя устрем. Арабската

конница влизала смело в неистовата битка и под прикритието на своята пехота, с копия в ръка удряла по фланговете на българите, спирала находа им и ги повръщала многократно назад. Опитни били арабските воители, непобеждавани и упорити противници.

И тогава, когато битката заприличала на тежък сън, който люлее и не пуска, когато редиците се обезкървили и ръцете натежали, а умовете залинели, в боя влязъл канасюбиги на българите, водейки най-храбрите. Шлемоносни ратни мъже, облечени целите в железни одежди – исполини по тяло, огън в бран дишащи, лъконосци и непобедими единборци с копия и саби, те стъпкали с конете си врага, напълнили небето със стрели, а земята с вражески кости...

И завършила тежката бран и се оттеглили оцелелите араби зад дървените укрепления, а на следващата пролет, в лето 718 от Хр., българските коне натъпкали врага в морето. И 30 000 воители паднали отново. Бурите и ромейските дромони довършили останалото и никога повече сарацинска рат не стъпила пред стените на Великия град на царете.

Светът запомнил вожд на победните войски като Тервел – свети мъж и спасител на Европа, а българите издялали чуден образ на Конника в скалите над аула при Плиска и го нарекли МЪДРЪ – Пазителя на световете.

Автор на статията:
Милен Петров
0889524130
Школа „Величие“

Художник - Мирослав Йотов

● ПОЖЕЛАХТЕ ДА ВИДИТЕ

КАК ДЕЙСТВАТ БОГАТИТЕ ?

В това видео ще си отговорим на няколко въпроса. Сами ли трябва да търсим решения как да управляваме личните си финанси? Какво правят неуспелите ?

Какво правят богатите? Ще видите една история, която се случва всяка минута на повечето от нас. Не е необходимо да си чупите главата в търсене на решение как да управлявате вашите финанси. Изгледайте и изберете правилния път.

Ако информацията ви е била полезна, не пропускайте да споделите с приятел!

Готови ли сте с подаръците за предстоящите празници?

Даваме ви идея - подарете щастие и незабравими емоции на любимите си хора!
Зарадвайте ги със спомени и безценни моменти!

Ние ще ви изпратим подаръчен ваучер с вашето послание, готов да бъде подарен! Получателят ще има избор от над 30 възбуждащи приключения - спомен за цял живот. Тематичните ни ваучери се предлагат в няколко ценови категории, така че да изберете подарък според бюджета си. Ето и някои от възможностите:
Посещение на Исторически парк; урок по фехтовка; Дегустация на автентични храни от различни исторически епохи; Ритуално пиене на вино от Тракийски съкровища; Посещение на Средновековен фестивал; нощувка в Юрта; офроуд приключение извън пътя с JEEP WRANGLER UNLIMITED; детски лагер и много други;

КАК СТАВА ПОРЪЧКАТА НА ВАУЧЕР ЗА ПОДАРЪК?

1. Избираш вида на ваучера и ценовата категория.
 2. По желание персонализиращ ваучера с име на получателя и пожелание към него.
 3. Получаваш ваучер с тематичен дизайн с куриер или електронен ваучер на имейл.
- Поръчайте ваучер на телефон: 0896 612175 или <https://ipark.bg/bg-BG/Proposals/Details/965/podarachen-vaucher>

Получателят сам избира за какво да го ползва

СЪЗДАДОХМЕ ТЕЛЕГРАМ КАНАЛ, С КОЙТО ИНФОРМИРАМЕ ЖИТЕЛИТЕ НА ОБЩИНА ВЕТРИНО ЗА ВСИЧКО СЛУЧВАЩО СЕ ТУК. КОЙТО ИМА ИНТЕРЕС ОТ РАЗВИТИЕТО НА ОБЩИНАТА МОЖЕ ДА ГО СЛЕДИ, КАТО СКАНИРА QR КОДА.

ЗА ДА НИ ИМА

Можете да подкрепите свободното независимо издание „Красиво Ветрино“ тук:
BG41BPBI81701075963101
BIC: BPBIBGSF

Пощенска банка Юробанк България АД, Издател: „Блаженство“ ЕООД
БЛАГОДАРИМ ВИ!

Ако сте станали свидетел или знаете със сигурност за злоупотреба или корупция, обадете се на тел. 0889222885

ВАШАТА АНОНИМНОСТ Е АБСОЛЮТНО ГАРАНТИРАНА

Изкупуваме земеделски земи и къщи в района на община Ветрино. Даваме най-добрите цени на пазара. Телефон за връзка - 0877230884